Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	10Co/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5121204201
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Róbert Urban
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2023:5121204201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Erika Vargu, v spore žalobcu X.. X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., V. XXXX/XX, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 49C/31/2021-178 zo dňa 7. októbra 2022, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur z titulu nemajetkovej ujmy a vo výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

Rozsudok okresného súdu z o s t á v a n e d o t k n u t ý vo výroku II. o zamietnutí žaloby v zostávajúcej časti (v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 18.500 eur, v časti o zaplatenie 500 eur z titulu vecných nákladov a v časti uplatnených úrokov z omeškania).

Strany n e m a j ú n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur z titulu nemajetkovej ujmy (výrok I.) a v zostávajúcej časti - v časti o zaplatenie zostávajúcej sumy 18.500 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, v časti o zaplatenie 500 eur z titulu vecných nákladov a v časti uplatnených úrokov z omeškania - žalobu zamietol (výrok II.). Pri posudzovaní uplatneného nároku vychádzal z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR akceptovanej Ústavným súdom SR (napríklad v náleze z 13.12.2016 sp. zn. I. ÚS 540/2016), viažucej sa k nezákonnému rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. Zdôraznil, že neposudzoval správnosť rozhodnutia orgánu štátu v tom smere, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil, ale za rozhodujúce kritérium zákonnosti konania považoval výsledok súvisiaceho trestného konania vedeného proti žalobcovi v pozícii (najskôr) obvineného a (neskôr) obžalovaného. Z daného hľadiska bolo nepodstatné akcentovanie (zo strany žalovaného) aktu/úkonu obžaloby.
2. Okresný súd neakceptoval námietku žalovaného o premlčaní uplatneného nároku. Žalobca sa totiž mohol dozvedieť o vzniku škody až momentom, kedy odvolací súd v súvisiacej trestnej veci zamietol odvolanie prokurátora voči rozsudku, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený (dotknuté uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 20.4.2018). Okresný súd zároveň prihliadol na zákon č. 62/2020 Z.z., ktorý sa týkal aj plynutia premlčacích lehôt. Premlčacia lehota v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. neplynie taktiež počas predbežného prerokovania nároku odo dňa podania predmetnej žiadosti do skončenia prerokovania. Žalobca žiadosť podal dňa 15.11.2018 a oznámenie Generálnej prokuratúry SR, ktorým došlo k skončeniu prerokovania žiadosti, prevzal dňa 20.3.2019 (celkovo premlčacia lehota

neplynula 200 dní). Pokiaľ bola žaloba podaná na súd dňa 13.5.2021, okresný súd vyslovil, že ide o žalobu podanú počas plynutia premlčacej lehoty.
3. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, predovšetkým výsluch žalobcu a svedecké výpovede bolo jednoznačne nutné uzavrieť, že k nemajetkovej ujme z dôvodu trestného (z hľadiska jeho výsledku nezákonného) stíhania v osobnostnej sfére žalobcu došlo. Okresný súd nadväzne konštatoval, že v posudzovanom prípade sú splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia a existencia nemajetkovej ujmy, pričom škodlivé následky by nenastali bez nezákonného rozhodnutia (existencia príčinnej súvislosti). Súčasne s poukazom na rozsah zásahu do osobnostných práv žalobcu uviedol, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a považoval za opodstatnené nemajetkovú ujmu vzniknutú žalobcovi nahradiť (aj) v peniazoch.
4. Pri ustálení výšku náhrady nemajetkovej ujmy okresný súd v zmysle hľadísk vymedzených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. rešpektoval individuálne okolnosti predmetnej veci. Zohľadnil osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval. Osobitnejšie zdôraznil fakt, že žalobca vykonáva činnosť advokáta, ako i pomerne širokú vedomosť o jeho trestnom stíhaní a s tým spojené poškodenie dobrej povesti žalobcu; čoho dôsledkom bolo aj odradenie viacerých osôb od ich zastupovania/obhajovania žalobcom. Poukázal tiež na závažnosť následkov v súkromnom živote žalobcu v podobe rozchodu s priateľkou, negatívneho prežívania stavu neistoty z budúcnosti a pociťovaní hanby z toho, že celé okolie má vedomosť o jeho trestnom stíhaní. Súčasne však okresný súd za významnú považoval i skutočnosť, že hoci žalobca mal v dôsledku trestného stíhania depresívne pocity, nemusel vyhľadať lekára a jeho zdravotný stav sa v dôsledku trestného stíhania nezhoršil. Doplnil, že napriek pretrvávajúcim občasným negatívnym reakciám povesť žalobcu (ako advokáta) neutrpela v takom rozsahu, že by mal núdzu o klientov; rovnako tak je v súčasnosti (v čase rozhodovania okresného súdu) ženatý a založil si rodinu.
5. S odkazom na § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. okresný súd zohľadnil, že „strop“, ktorý by v predmetnej veci mohol priznať ako náhradu nemajetkovej ujmy je s prihliadnutím na § 12 ods. 2 a § 13 zákona o obetiach trestných činov na úrovni 7.925 eur, resp. 15.850 eur. Bolo však nutné vziať do úvahy rozdiel v intenzite ujmy, ktorá je spôsobená obeti trestného činu a intenzitu a rozsah ujmy, ktorá bola spôsobená žalobcovi v dôsledku jeho trestného stíhania. Následne ustálil, že primeraná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zodpovedá sume 1.500 eur. Pre úplnosť okresný súd poznamenal, že pokiaľ žalobca poukazoval na finančný úbytok v dôsledku straty klientov, tento nárok nebolo možné posúdiť ako nárok z titulu nemajetkovej ujmy; išlo by o nárok z titulu ušlého zisku, ktorý však v konaní nebol uplatňovaný.
6. Popri zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 18.500 eur z titulu nemajetkovej ujmy žalobu zamietol i v časti úroku z omeškania, keďže nárok na náhrada nemajetkovej ujmy vzniká až rozhodnutím súdu. Žalobu okresný súd zamietol tiež v časti o zaplatenie 500 eur z titulu vecných nákladov, lebo k danej súčasti tvrdeného nároku žalobca neoznačil žiadny dôkaz o tom, že mu takéto náklady vznikli. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 50 %. Pre účely rozhodnutia o tomto procesnom nároku vzal okresný súd do úvahy „prisúdený súčet sumy náhrady nemajetkovej ujmy (1.500 eur) a sumy 500 eur, teda 100 % základu uplatneného nároku žalobcu = 2.000 eur“. Vzhľadom na úspech žalobcu v časti priznaných 1.500 eur a neúspech v zamietnutej časti 500 eur percentuálny rozdiel úspechu a neúspechu žalobcu činí (práve) 50 %.

7. Proti tomuto rozsudku (mimo zamietajúceho výroku) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žaloba bude zamietnutá v celom rozsahu. Tvrdil, že žalobca si svoj nárok odvodzuje od obžaloby, ktorá však nepredstavuje (nezákonné) rozhodnutie. Zároveň na súde možno uplatniť nárok na náhradu škody len z toho titulu, ktorý bol aj predbežne prerokovaný s príslušným orgánom verejnej moci. Predbežne prerokovaná v súdenom prípade však bola iba obžaloba, a nie uznesenie o vznesení obvinenia. Odvolateľ v tejto súvislosti poukazoval na judikatúru Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej má oslobodzujúci rozsudok rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť; ale zdôrazňoval, že ide o dôsledok výlučne vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia, a nie vo vzťahu k obžalobe.
8. Žalovaný popieral skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Takéto následky žalobca nepreukázal, keďže nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Rozhodne takáto náhrada žalobcovi nepatrí len preto, že voči nemu bolo vedené trestné stíhanie. Žalovaný nesúhlasil ani so záverom okresného súdu, podľa ktorého trestne

stíhaný advokát v rámci (neskoršieho) konania o náhradu nemajetkovej ujmy nie je povinný preukazovať následky a príčinnú súvislosť, lebo nemajetková ujma v takom prípade vznikla z titulu jeho povolania.
9. Odvolateľ namietal, že z hľadiska hodnotenia dôkazov a vyvodzovania skutkových záverov napadnutý rozsudok nezodpovedá atribútom „naznačeným judikatúrou najvyššieho súdu a rozhodovacou činnosťou nadriadeného súdu“. Viaceré zásadné skutkové závery sú interpretované nesprávne. Nevyplývajú totiž z vykonaného dokazovania, ale sú založené na domnienkach, resp. sú len tvrdeniach žalobcu, ktoré nekriticky prebral okresný súd.
10. V súvislosti s tvrdením, že žalobca mal v dôsledku trestného stíhania „prísť o priateľku“, žalobca nenavrhol jej výsluch a okresný súd si napriek tomu dané tvrdenie „osvojil“. Obdobne okresným súdom uvádzané následky spočívajúce v depresívnych pocitoch, pocitoch neistoty z budúcnosti a pocitoch hanby žalobcu, považoval žalovaný za konštatovania bez ich objektívneho preukázania a bez preukázania príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu. Bol toho názoru, že na preukázanie následkov na zdravotnom stave žalobcu (o to viac v situácii, kedy nevyhľadal odbornú pomoc) a ich súvislosti s trestným stíhaním by bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, ktoré žalobca nenavrhol. Vyjadrenia svedkyne Q. B. nie sú v danom smere relevantné, lebo táto nemá odbornú spôsobilosť vyjadrovať sa k následkom na zdraví.
11. Žalovaný namietal i skutkové zistenia okresného súdu vyplývajúce zo všeobecných tvrdení žalobcu o vnímaní trestného stíhania verejnosťou. Verejnosť nepochybne mohla o trestnom stíhaní vedieť, ale nebolo preukázané, ako toto stíhanie vnímala a najmä, aký to malo dopad na vzťahy so žalobcom. V spojitosti s čestným prehlásením H. F. poukázal odvolateľ na to, že sa nejedná o dôkazný prostriedok v zmysle Civilného sporového poriadku; ním by mohol byť iba výsluch menovaného ako svedka. Dodal, že trestné stíhanie žalobcu nemalo vplyv na žalobcov osobný život, rodinný život, nakoľko v dôsledku trestného stíhania s ním nikto (rodina, známi, priatelia či klienti) preukázateľne neprerušil kontakty.
12. Považoval tiež za potrebné rozlíšiť nárok z titulu nemajetkovej ujmy a nárok z titulu ušlého zisku; čo okresný súd neučinil, preto sa jeho rozsudok stal nepreskúmateľným. Podľa odvolateľa súd vyjadreniam svedkov E. a Q. nenáležite pripisuje význam z hľadiska zásahu do osobnostných práv žalobcu, hoci uviedli, že žalobcu vnímali negatívne z dôvodu trestného stíhania a skutočnosť, že sa nestali jeho klientmi, môže mať vplyv (iba) na majetkovú sféru v podobe ušlého zisku. Na záver odvolania žalovaný uviedol, že „rozhodnutie súdu o náhrade trov konania nezodpovedá ust. § 255 Civilného sporového poriadku“.

13. Žalobca zostal v odvolacom konaní nečinný.

14. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu nedotknutým zostal rozsudok okresného súdu v odvolaním nenapadnutom výroku II. o zamietnutí žaloby v zostávajúcej časti (o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 18.500 eur, o zaplatenie 500 eur z titulu vecných nákladov a v časti uplatnených úrokov z omeškania) a v preskúmavanej časti bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Pre žalobu, ako pre všetky podania, vo všeobecnosti platí, že sa prioritne posudzuje podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP). Zo žaloby podanej žalobcom je pritom nepochybné, že posudzovaný nárok si uplatňuje z toho dôvodu, že trestné stíhanie voči jeho osobe ako celok (vrátane uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, či obžaloby) skončilo v konečnom dôsledku oslobodzujúcim verdiktom súdu. To znamená, že uplatňuje nárok spôsobom rešpektujúcim zásadné a ustálené závery súdnej praxe ohľadne dôsledkov oslobodzujúceho rozsudku (aj) vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia. Na dané závery poukazuje i sám odvolateľ, hoci - ako uvádza v prvotnom vyjadrení k žalobe - „s touto teóriou nesúhlasí“.
16. Ešte výraznejšie sa disproporcia v postojoch a konaní žalovaného, resp. v ich neskoršej interpretácii, prejavuje v spojitosti s predbežným prerokovaním nároku. Žalovaný priamo v texte vybavenia žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku uvádza: „Ako vyplýva zo žiadosti, škoda Vám mala vzniknúť v dôsledku trestného stíhania...“ (prvá veta druhého odseku - č.l. 98) alebo „...rozhodovanie a postup vyšetrovateľa a prokurátora v prípravnom konaní ...“ (posledný odsek tretej strany - č.l. 99). To znamená, že žalovanému nielenže bolo zrejmé, aký je právny a skutkový základ nároku požadovaného žalobcom, ale on sám (žalovaný) ho pri predbežnom prerokovaní nároku posudzoval presne v takom rozsahu a vymedzení, ako okresný súd v následnom súdnom spore.

17. V otázke nároku na nemajetkovú ujmu žalovaný v rámci svojej argumentácie sa prakticky počas celého priebehu súdeného sporu vyhýba bližšej reakcii na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 z 27.11.2019, ktoré je opakovane zdôrazňované žalobcom. Zo záverov Najvyššieho súdu SR (ako jednej z najvyšších súdnych autorít) vyslovených v danej veci je pritom zrejmé, že každé trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať bez ďalšieho vznik nemajetkovej ujmy. Ide o - v konkrétnostiach prípadu posudzovaného najvyšším súdom ešte výrazne zdôraznenú - nutnosť objektivizujúceho hľadiska v otázke priznávania finančného zadosťučinenia, resp. nemajetkovej ujmy pri zásahoch do osobnostných sfér dotknutého subjektu.
18. Uvedené vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval aj Ústavný súd SR; napr. v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 689/2014 z 9.11.2016. Na priznanie nemajetkovej ujmy tak nie je nevyhnutné, aby došlo k preukázaným negatívnym následkom v osobnostnej sfére dotknutej osoby. Rozhodujúcim je, či namietané konanie orgánu verejnej moci je spôsobilé zasiahnuť do súkromného života každej osoby, ktorá by sa ocitla v predmetnej situácii. Objektívne, resp. objektivizujúce hľadisko je významné až určujúce osobitne preto, že značná časť zásahov sa deje vo sfére intímneho duševného stavu/prežívania; kedy preukazovanie vnútorného diskomfortu, permanentného rozrušenia, výraznej a dlhodobej nepohody, je neraz na hranici excesnívneho dôkazného bremena.

19. Neopodstatnenou je tak už základná premisa odvolacích námietok žalovaného o nepreukázaní konkrétnych negatívnych následkov/dopadov v osobnostnej sfére žalobcu. Bez ohľadu na uvedené zásadné konštatovanie je však nutné v konkrétnostiach súdenej veci poukázať na v nemalej miere tendenčný prístup odvolateľa k interpretácii vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich zistení.

20. Výsluch strany sporu je v zmysle čl. 15 ods. 2 Základných princípov v spojení s § 187 CSP „plnohodnotným“ dôkazom, resp. dôkazným prostriedkom. Pokiaľ je predmetom dokazovania práve vnútorný/emocionálny stav a pocity fyzickej osoby, niet autentickejšieho zdroja, ako je výsluch/vyjadrenie tejto osoby; na ktorom závere nič nemení fakt, že v konkrétnom spore môže ísť - tak, ako v prejednávanej veci - bezprostredne o stranu sporu.
21. Žalobca v rámci výsluchu na pojednávaní dňa 13.5.2022 dostatočne vymedzil svoj psychický stav v čase vedenia trestného konania voči jeho osobe. Žalovaný prítomný na danom pojednávaní nebol osobitnejšie aktívny v rámci možnosti kladenia otázok žalobcovi, ktorými by dotknuté vyjadrenia relevantne spochybnil. Rovnako matka žalobcu Q. B. na pojednávaní 12.7.2022 primerane laickému vnímaniu opísala stav žalobcu, vrátane konkrétnych (vonkajších) prejavov či situácií. Ani vo vzťahu k tomuto výsluchu nebol žalovaný významnejšie aktívny. Neobstojí pritom jeho tvrdenie v odvolaní, že vyjadrenia laika o psychickom stave určitej fyzickej osoby, resp. o jeho prejavoch, nemajú relevanciu z dôvodu nedostatku odbornosti svedka.
22. Základná téza ohľadne zdroja dôkazných informácií je totiž formulovaná zákonodarcom úplne opačne; t. j. že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci (§ 187 ods. 1 CSP). Samozrejme, svedecká výpoveď nie je odborným, či znaleckým stanoviskom, ale je jednoznačne informáciou - najmä, ak je primerane konkrétna, čo predmetná svedecká výpoveď spĺňa - ktorá môže prispieť k objasneniu veci. Ak by sa konštatovanie odvolateľa o irelevantnosti svedeckej výpovede laika vzalo za východiskové, svedecká výpoveď ako dôkazný prostriedok by bola fakticky nevyužiteľná, lebo na popis takmer každého javu vnímaného svedkom laikom existuje príslušná vedecká odbornosť, ktorá sa podrobne venuje jeho skúmaniu.

23. Krajský súd dodáva, že tak žalobca, ako i jeho matka sa vyjadrovali taktiež k vnímaniu trestného stíhania žalobcu verejnosťou; vedomosť verejnosti o danom trestnom stíhaní potvrdzuje aj samotný žalovaný. Negatívne vnímanie žalobcu v kontexte jeho trestného stíhania je dostatočne zrejmé taktiež zo svedeckých výpovedí p. E., Q. a E.. Sám odvolateľ uvádza, že dvaja poslední menovaní potvrdili, že žalobcu kvôli jeho trestnému stíhaniu vnímali negatívne. Zdôrazňovanie časti ich prejavu, že s osobou žalobcu „ako človeka“ problém nemali, nemá zásadnejší význam, lebo nie je možné oddeliť žalobcu fyzickú osobu od žalobcu vykonávajúceho povolanie advokáta.
24. Práve objektívny rozmer tejto súčasti osobnosti žalobcu žalovaný (nie je podstatné, či nevedome alebo účelovo) prehliada. Trestné stíhanie advokáta, ktorý je činný (aj, či skôr najmä) v trestných veciach, je okolnosťou, ktorá zásadne ovplyvňuje celkový život dotknutej fyzickej osoby. Trestné stíhanie žalobcu trvalo sedem rokov, v jeho rámci došlo aj k pozastaveniu výkonu advokácie, pričom v prípade odsúdenia za trestný čin, ktorý mu bol kladený za vinu, by už nikdy nemohol vykonávať funkciu nielen advokáta, ale ani „príbuzných“ povolaní - notár, súdny exekútor, sudca alebo prokurátor. To znamená, že hrozba odsúdenia bola spojená aj s hrozbou znemožnenia vykonávania povolania, ktorému sa počas svojej

profesionálnej kariéry dlhodobo (až výlučne) venoval. Je nepochybné, že takýto stav je objektívne spôsobilý negatívne ovplyvniť akúkoľvek osobu nachádzajúcu sa v rovnakej situácie, akej bol vystavený v súvislosti s jeho trestným stíhaním žalobca.

25. Čiastočne dôvodným je odvolanie žalovaného v otázke ne/preukázania ukončenia známosti žalobcu s jeho vtedajšou priateľkou. V tomto smere nielen dôkazné návrhy žalujúcej strany, ale ani súvisiace skutkové tvrdenia neboli dostatočné. Naproti tomu neobstojí odvolacia námietka o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku; aj z obsahu odvolania je zrejmé, že vo svojej podstate nejde o namietanie nedostatočnosti, eventuálne zmätočnosti, či protirečivosti odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, ale „len“ o nesúhlas žalovaného s jeho konkrétnymi úvahami a závermi.

26. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmavanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.
27. Viazanosť odvolacími dôvodmi bola relevantná i vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Žalovaného konštatovanie, že „rozhodnutie súdu o náhrade trov konania nezodpovedá ust. § 255 Civilného sporového poriadku“ je tak všeobecné, že nie je spôsobilé nielenže podmieniť nesprávnosť dotknutého výroku, ale ani vyvolať reálny odvolací prieskum. Len okolnosť, že o nároku na náhradu trov konania sa rozhoduje i bez návrhu, nezbavuje odvolateľa povinnosti prezentovania konkrétnej odvolacej (proti)argumentácie. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že strany nemajú nárok na ich náhradu. Odvolateľ - žalovaný nebol v odvolacom konaní (vôbec) úspešný, preto mu nevzniká nárok na náhradu jeho trov; naproti tomu z obsahu spisu nevyplýva vznik žiadnych trov v súvislosti odvolacím prieskumom na strane žalobcu - § 251 CSP. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o (celom) nároku na náhradu trov konania zodpovedá aj východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

29. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku j e p r í p u s t n é dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP.
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.